

Азъ отивамъ да обадя на бабичката си, че, слава Богу, батуншка-царъ прие Кодрата да му слугува.

*

На скоро испроводиха Кодрата отъ Тверьъ къмъ западнитъ губерний. Въ расстояние на двѣ години, винаги той испроваждаше *много здраве* на родителитъ си, като имъ извѣстяваше, че е живъ и здравъ, и че слугува и остуява на работата си много добръ. Баща му и братята му не го оставяха оскуденъ, да пети-мисва, и се му испращаха парици. На 1831 г. избухна полската размирица. Пълкътъ, въ който служеше Кодратъ, бѣше назначенъ да бѣде подъ Варшава; тамъ са намираше и Кодратъ, дѣто въ единъ пристѣпъ (юрюшъ) срѣщо размирницитъ, биде убитъ!

Когато баща му — Семо, докача това извѣстие, прекръсти са, и много дълго време стоя замисленъ. Послѣ отишелъ при жена си Мавра, на която казва:

— Номоли са Богу, Мавро. . . .

Тя позна, че Семо е смутенъ.

— Защо? попита го тя.

— Е, тѣй, защото ти нося добро извѣстие.

— Отъ Кодрата ли?

— Да, помолила ли си са ти презъ тѣзи дни, на скоро, за него?

— Какъ да не схмъ са молила; азъ сѣки Божи денъ са моля за него.

— Тогава, по семь-сега, моли са по-усърдно.

— Защо?

— Защото Господъ. . . .

— Какво? ще ни го проводи да са видимъ ли? прекъсна Мавра думата на мъжа си съ усмихнато нетърпение.

— Не. . . . Защото Господъ Богъ си го прибра въ небесното царство. . . .

Мавра са залюлява и, като спонъ, пада на земята премаляла; тя лѣжи у несвѣтъ! Снахитъ и внуч-